

Hồi ức của tôi

Nhớ một người, không hẳn là gọi điện hay nhắn tin cho người ta nói nhớ. Nhớ của một đứa con gái như tôi đơn giản chỉ là gửi tâm tư vào những cảnh vật nơi tôi đã đi qua.

Tôi là một đứa con gái 15 tuổi. Cái tuổi chập chững giữa trẻ con và người lớn, cái tuổi mà dễ xảy ra những rung động nhất và đúng vậy, cũng như bao đứa bạn khác, tôi cũng biết nhớ mong một hình bóng. Hình bóng đó là một bí mật, là tình cảm dù tôi có nói ra chưa chắc ai cũng có thể hiểu.

Tôi thích cậu ấy, không phải vì cậu ấy học giỏi, không phải vì cậu ấy đẹp trai hay vui tính. Đơn giản vì cậu ấy đem lại cho tôi cảm giác khác lạ. Cậu ấy như một làn gió mới, vào một ngày nắng, lỡ thổi làm loạn nhịp trái tim một cô gái. Cậu ấy dừng chân, đến bên tôi, đem lại màu sắc cho thế giới nghèo nàn của tôi. Nhưng gió không yên ở một chỗ. Đến một lúc nào đó, nó cũng sẽ đi như cậu ấy đã từng thôi...

Đã từng có khi tôi định nghĩa được mối quan hệ giữa chúng tôi, nhưng hầu hết nó đều chỉ là 2 chữ "không tên". Trong cuộc sống của tôi, không ai biết đến tình cảm này, không ai biết đến cậu ấy, vì tôi không muốn nhắc đến. Kí ức thì nên để nó ngủ yên.

Nhưng sẽ chẳng ai ngờ được, ngay cả tôi cũng không thể ngờ, nói kí ức chỉ là nguy hiểm, thực tế là nó vẫn sống ở đâu đó trong trái tim tôi, như một quái vật chỉ trực chờ cơ hội để thoát ra. Thoát ra rồi khiến lòng tôi nặng trĩu, một cảm giác buồn bã chán nản vây quanh tôi.

Tôi quen cậu vào một mùa hè năm lớp 8.

Một cậu con trai đáng vẻ nhỏ nhắn, có thể gọi là hơi "lùn" so với mấy đứa con trai cùng tuổi. Khuôn mặt hình như không lúc nào biết buồn, lần nào gặp cậu là lại vác ngay nụ cười đi cùng. Có lúc tôi hỏi sao cậu lại cười nhiều vậy được. Cậu chỉ trả lời: thà cười còn hơn khóc. So với khóc, cười vẫn là lựa chọn tốt hơn thật.

Gặp nhau lần đầu tiên là cái ngày mà tôi buồn nhất. Tôi bị trượt đội tuyển đi thi quốc gia. Lý do hết sức là "có duyên", đó là tôi bị ốm mấy ngày trước khi thi. Lúc đó tôi thật sự rất thất vọng vì mình. Tôi đã cố gắng rất nhiều, rất nhiều, gần như đặt hết niềm tin vào nó nhưng kết quả làm tôi sụp đổ. Cảm giác đó đúng là không dễ chịu một chút nào.

Ngày hôm đó trời rất đẹp, đẹp hơn mọi ngày, bầu trời trong xanh, gió thổi man mác, làm tung đưa mấy sợi tóc của tôi. Nhưng tôi làm gì có mấy cái tâm trạng ngắm trời ngắm đất. Tôi tức trời tức đất, tôi tủi thân vô cùng. Đi ra ngoài đường, người ta nói chuyện sao có thể vui vẻ như thế. Tủi thân chồng lên tủi thân. Như một thói quen, tôi lại ngẩng đầu nhìn trời. Không hiểu sao nước mắt vẫn rơi, càng lúc càng lúc càng dữ dội. Hết giọt này đến giọt khác cứ không ngừng chảy.

Khóc, cứ khóc đến khi mọi thứ đều được xả hết ra thì

- Hết buồn chưa cậu?

Tôi quay đầu lại. Là cậu ấy, cậu ấy của lần đầu tiên gặp nhau, giọng nói rất nhẹ nhàng.

- Đi dạo với tớ một lát nhé.

Tôi không trả lời nhưng cũng ngầm đồng ý.

Chúng tôi cùng nhau đi quanh con đường đầy hoa phượng. Hoa phượng nở đỏ rực cả một góc trời, rực rỡ chói chang khiến người khó lòng mà không bị thu hút. Chúng tôi đi, dù chưa biết đối phương là ai, cũng không biết tên là gì. Chỉ đơn giản là 2 kẻ xa lạ đồng cảm gặp nhau.

Mãi đến khi đi mệt rồi tôi mới mở miệng:

- Mà cậu là ai?

Nhìn cái mặt tò mò của tôi đột nhiên cậu ấy bật cười.

- Đi cả một đoạn dài mà bây giờ mới hỏi tên người ta à? Cậu thú vị thật đấy.

Tôi ngỡ ngàng, nghĩ thì lúc đấy buồn như thế lấy đâu tâm trạng mà hỏi han.

- Kệ tớ. Mà cậu là ai? Biết tớ hả?

- Không biết. Tự dưng muốn có người đi dạo cùng thôi. Với cả tớ cũng có cái không vui.

Giọng cậu đột nhiên chuyển sang trầm lại rồi nhỏ dần. Cái không vui sao? Tôi nhìn vào đôi mắt ấy, cả khoảng hư không bao la đầy ắp trong ánh mắt ấy nhưng có cái gì đó trống rỗng không nói nên lời. Tôi không hỏi chuyện đó là gì. Vì tôi biết không phải ai cũng chọn cách nói ra nỗi buồn của mình.

Tôi sau trận xả nên lòng nhẹ đi nhiều. Không sao, cũng chỉ một thất bại nhỏ, có ai thành công mà không trải qua thất bại đâu.

- Gọi tớ là Mộc.

Tôi tự giới thiệu. Cảm thấy lạ vì trước giờ tôi không chủ động thế bao giờ.

- Mộc ? Tên hay thế. Xin chào. Tớ là Phong.

"Tớ là Phong"... "Tớ là Phong"... Câu nói ấy cứ vang vọng ở bên tai tôi đến tận bây giờ. Phong. Lại gió. Gió vô tình lắm. Đêm nay gió thổi thật mạnh. Tớ nhớ cậu. Thật đấy.

Tôi với cậu ấy làm bạn với nhau. Thỉnh thoảng lại đi chơi, hay chỉ là đến một quán café ngồi lẳng lẳng đọc sách.

Tôi với cậu ấy hay cãi nhau, hay tức nhau những chuyện linh tinh. Ví dụ như cậu ấy hơn tôi 1 tuổi nhưng tôi nhất quyết không gọi "anh".

- Mộc, gọi anh đi.

Tôi bướng bỉnh cãi lại.

- Không gọi, hơn có 1 tuổi thôi mà. Với cả tính cậu trẻ con như thế, bằng tuổi thôi, bằng tuổi thôi.

Cái vẻ mặt tôi cứ như mọi thứ tôi nói đều có lý vậy. Cố chấp là bản tính của tôi rồi.

- Mộc thế nào thế. Gọi đi. Nhanh. Không thì...

Cậu ấy cố tỏ vẻ giận dữ mà trừng mắt với tôi. Nhưng tôi không sợ. Cái kiểu giả vờ thế này tôi biết thừa. Không giận được đâu.

- Còn lâu nhé. Không thì sao?

Rồi tôi lè lưỡi, thách thức. Nhưng mà không ngờ. Cậu ấy vớ tay vò đầu tôi. Ôi mẹ ơi !

-Aaaa... Đừng mà, haha, tớ biết lỗi rồi. Đừng vò nữa.

Ôi, cái mái tóc của tôi, bù rù như con gà xù hết cả rồi. Biết tôi sợ nhất bị làm thế mà vẫn làm. Tôi phải phục thù.

- Gọi là gì? Cho nói lại.

Cậu ấy mặt hất lên, giọng đe dọa. Nhìn thật đáng ghét.

Tôi cố nghiến răng nói ra 2 chữ: "Anh".

Cái tên kia cứ cười rồi lại xoa đầu tôi ra vẻ bề trên nói :

- Ngoan lắm.

Ngoan, ngoan cái gì.

Vậy thôi chứ sau này tớ cậu đều đều, tôi không gọi nên cậu ấy cũng chịu, không nói nữa.

Vào một buổi chiều đầy gió, cậu ấy nói với tôi hãy đi dạo với cậu ấy. Trong suốt cả đoạn đường, cậu ấy chẳng nói gì, cái đầu cứ cúi gằm xuống nhìn mặt đường. Tôi biết tâm trạng của cậu ấy không tốt nên mới rủ tôi đi dạo. Tôi cũng không nói gì, cứ đi cùng cậu ấy, chờ khi cậu ấy nghĩ mình có thể nói ra điều phiền muộn đó. Nhưng phải một lúc lâu sau, đến khi tôi gần mất hết kiên nhẫn thì cậu ấy mới ngập ngừng lên tiếng:

- Bố mẹ mình chia tay rồi.

Đôi mắt cậu xuống, vẻ buồn bã toát ra từ con người cậu. Bàn tay cậu nắm chặt lấy vạt áo, dường như đang kìm nén.

Tôi im lặng. Tôi không biết nên an ủi cậu như thế nào, cũng không biết phải làm gì nữa vì tôi chưa trải qua chuyện này bao giờ. Tôi nghĩ phải chăng cứ im lặng đứng bên cạnh cậu ấy sẽ là sự lựa chọn tốt hơn? Ít nhất cậu ấy biết vẫn có người ở bên cậu ấy lúc cậu ấy buồn.

- Đừng cố gắng nữa. Nếu buồn thì khóc đi.

Tôi đến gần cậu ấy, nắm lấy tay cậu ấy.

Nghe tôi nói vậy, cậu ấy ngẩng đầu lên nhìn sâu vào ánh mắt tôi. Đôi mắt cậu ấy đã ứ nước. Hơi nước vây quanh mắt. Và như một lẽ tự nhiên, cậu ấy khóc. Từng giọt nước mắt rơi xuống ồ ạt. Tiếng nước nở phát ra như đã kìm nén rất lâu rồi. Cậu ấy khóc như chưa bao giờ được khóc.

Tôi chỉ lặng lẽ ôm cậu ấy, tay vỗ vai cậu ấy thay cho lời an ủi.

Hôm nay một người con trai thân thiết với tôi khóc trước mặt tôi, lòng tôi thay đổi. Nhìn cậu ấy khóc, tôi cũng buồn vô hạn. Cảnh vật cũng vậy, buồn một cách lạ lùng. Hoa phượng vẫn đỏ rực rỡ nhưng thật chói mắt. Tiếng ve kêu inh ỏi, thật chói tai. Mọi thứ xung quanh tự nhiên trở nên thật đáng ghét. Bình thường tôi chả thích lắm sao? Tại sao vậy nhỉ? Hay là vì cậu ấy?...

Một lúc lâu sau, cậu ấy ngừng khóc và mỉm cười nhìn tôi. Đây rồi. Cậu ấy của tôi đây rồi. Cậu con trai với nụ cười đã trở lại rồi. Tôi cũng vui vẻ trở lại. Cây bàng nào đó trên con đường chúng tôi đang đứng mùa đông còn khẳng khiu trơ trụi mà giờ đây đã xanh mướt màu lá, sức sống tràn ngập. Không có nỗi buồn mãi mãi. Hết buồn rồi cũng sẽ vui. Chẳng phải nếu muốn thấy cầu vồng ta phải trải qua những cơn mưa trước đã ?

Tôi hỏi lại câu hỏi lần đầu tiên gặp mặt mà cậu ấy đã hỏi:

- Hết buồn chưa cậu?

Cậu ấy hiểu ý từ ánh mắt tôi. Bất ngờ, cậu ấy ôm tôi vào lòng, đôi môi khẽ mấp máy:

- Cảm ơn Mộc của tớ!

... "của tớ" ? Cậu ấy có hiểu mình đang nói gì không? Như thế sẽ rất dễ làm tôi hiểu lầm nhé. Ai là của ai cơ chứ? Hừ. Tôi nghĩ thầm.

Nhưng có cái gì nhen nhóm trong lòng tôi. Rất nhỏ nhưng cũng đủ để tôi vui cả ngày.

Đó là niềm vui nho nhỏ xuyên suốt quãng thời gian ấy.

Những ấy sau đó, chúng tôi lặng lẽ nắm tay nhau đi trên con đường cũ, bóng hình của chúng tôi in đến khắp nơi chúng tôi đi qua. Những giây phút bình yên cứ trôi qua. Chớp mắt đã 3 năm, cũng đã gần hết thời học sinh. Chúng tôi cứ thế ở bên nhau, cứ quan tâm nhau dù chỉ là một cử chỉ.

Dù rằng giữa chúng tôi chưa có ai nói chữ "thích". Tôi không bận tâm phải định nghĩa mối quan hệ này. Cứ như thế này phải chăng cũng không tệ, đúng không? Nhưng sâu thẳm trong tôi, tôi cũng sợ, sợ rằng cậu ấy không như thế.

Chiều hôm đó, vẫn như mọi buổi chiều cũ, chúng tôi vẫn bước cùng nhau. Hôm đó, cậu ấy không giống mọi ngày. Cậu mặc sơ mi sáng màu, tóc cũng vào nếp, không giống mọi ngày, tôi đều phải cẩn thận vì mái tóc xù xù của cậu.

- Đã đến lúc rồi Mộc ạ. Tớ thích cậu.

Cậu ấy hít một hơi rồi nói, như đem hết cả dũng khí của mình ra để nói. Khuôn mặt ngơ ngẩn đến kì lạ.

Như một điểm sáng trong lòng tôi, tự dưng tôi rất xúc động. Bây giờ cậu mới nói hả? Bây giờ mới dám nói sao? Đồ ngốc. Tôi mỉm cười nhìn cậu:

- Tớ chờ cậu này lâu lắm rồi. Tớ cũng vậy. Tớ thích Phong.

Đúng vậy, tôi đã chờ. Tôi luôn tự nhủ tôi không bận tâm đến nó nhưng thực sự tôi rất mong mỏi nó.

Cậu ấy cười tươi, không mặt cũng sáng bừng rực rỡ như hoa phượng đỏ. Cậu ấy nhẹ nhàng ôm lấy tôi, khẽ nói:

- Cảm ơn vì đã thích tớ, Mộc của tớ.

Thích là một chuyện, nhưng quay về hiện thực thì cuộc sống tôi vẫn không thay đổi. Vẫn tiếng cãi nhau của bố mẹ tôi. Về đến nhà, tôi không thể cười như ở cùng với cậu ấy bởi vì những âm thanh đó lúc nào tôi cũng có thể nghe thấy.

- Suốt ngày rượu, chè, tôi chán ông lắm rồi!

- Hừ, im mồm, biến ngay khỏi mắt tao.

Tiếng vỡ chén toang một cái. Tiếng hoảng sợ của mẹ tôi. Tiếng bố tôi lục tủ, lôi hết cái nọ cái kia ra để tìm tiền đi mua rượu.

Rồi khi tôi trượt đội tuyển Quốc Gia thì nói tôi lười, không có cố gắng. Không lấy một lời an ủi. Nói đã quen cũng đúng mà tủi thân cũng không sai. Chỉ là cứ nhắm mắt mà sống.

Ngoài trời mưa đầu mùa hạ, cái hơi đất bốc lên ngào ngạt thơm lên cánh mũi tôi. Tôi đã quen với âm thanh không mấy vui vẻ đấy. Mưa đến, mọi thứ bỗng trở nên nhạt nhòa trong mắt.

Bỗng dưng tôi thấy nhớ cậu ấy nhiều lắm, nhớ nụ cười của cậu ấy da diết.

Nhớ một người, không hẳn là gọi điện hay nhắn tin cho người ta nói nhớ. Nhớ của một đứa con gái như tôi đơn giản chỉ là gửi tâm tư vào những cảnh vật nơi tôi đã đi qua. Và tôi gửi nỗi nhớ đó vào mưa.

Cuộc sống gia đình tôi không mấy hạnh phúc như những gia đình khác nên từ nhỏ tôi đã lạnh nhạt mà sống. Thờ ơ mà sống với những thứ xung quanh. Nhưng khi cậu ấy đến, thế giới tâm hồn bỗng trở nên phong phú và đa dạng. Cậu ấy là niềm vui theo tôi suốt những năm tháng học trò, là nỗi niềm tôi giấu kín đến tận đáy lòng.

Và không thể tránh khỏi. Tôi phải chuyển nhà vào miền Nam. Trước khi đi cậu ấy nói: "Chỉ cần cậu còn đứng cùng tớ trên bầu trời này, tớ không sao hết. Tớ sẽ mãi nhớ cậu."

Cậu ấy đã nói thế. Cậu ấy đã nói sẽ mãi nhớ tôi. Nhưng tôi tự hỏi liệu lời nói đó còn tồn tại theo thời gian được hay không? Đã 3 năm kể từ ngày hôm đó, tôi chưa bao giờ quên cậu. Tôi nhớ những mùa hè chúng tôi đã đi qua, những chiều mưa chúng tôi đã bên nhau. Kí ức của tôi, là những lần đi dạo trên con đường cũ, dưới những tán phượng đỏ rực, là khi cậu ấy trao cho tôi cái ôm ấm áp nhất, là khi cậu ấy nhẹ nhàng thủ thỉ vào tai tôi: "Cảm ơn Mộc của tớ".

"Có tớ ở đây, tớ chống đỡ tất cả cho cậu, cậu chỉ cần yên tâm mà làm điều mình thích".

Đó là lời cuối trong bức email cậu ấy gửi cho tôi 3 năm trước.

Nhưng rồi tất cả cũng chỉ là hồi ức. Mà hồi ức thì không quay lại được. Và tôi gọi hồi ức của tôi, là cậu ấy.

Trời đang mưa, tôi đang nhớ cậu ấy. Mong một lần nào đó được gặp cậu ấy. Chỉ vậy thôi...

~ **Nhím** ~